

Skipadraumurinn. Skrifað af Jóni
Pálssyni að mestu eftir handriti
Þorvalds Guðmundssonar.

15 blöð qto.

55.

Skipadraumurinn

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Drangasögur.

1.

I.

Skipsadrangurinn.

(ad mestu eptir handriti Þorvaldar Guttmundssonar).

Nálogt aldamótum 1800, bjó elstija sú í Vestra-Þra-
gerði í Stokkseyrarhverfi, er Guðrún Einarsdóttir hét.

Var maður hennar látinn, er saga þessi gerdist og er
óskunnugt nafn hans. Son átti hún einan barna,
er Einar hét. Hann var vel gefinn til sálar og
líkama og besta manns-efni, þó ungur vðri; umi
móðir hans honum nýj, enda var hann yndi hennar
og eptirloti og hugljúfi allra þeirra er honum kynuð.

Skammt fyrir ofan og austan Stokkseyrarhverfið
er þor sá, er Þradarholt heitir (Raudnámssjóð).

Guttmundur hét bóndi sá, er þar bjó, andugur í gripum
og gangandi fé; var hann látinn í fremstu höfð bónda;
þreppsjóri sveitar sinnar; var hann og fröndur
flestra mála og virtur vel. Kvottur var hann, er
eigi er nafn konu hans skunnugt. Dóttur áttu
þar einn, er Tugi björg hét, og var það mál manna, á
þar um slóðir fundist eigi slékur kvann kvottur
sem hún var: Þorð sínum, stílt í skapi og kvæis.

Í er maður nefndur. Hann bjó á Skipsmum
(Skipsi) og er sá þor beint suður af Þradarholti, niður
við sjóinn. Í þessi hafti flúgt á Skipsmum austan

in Skapstafells systu fyrir notkerinu ásum, ásamt
 konu sinni og börnunum og hét eitt þeirra þóður. Ekki
 þóttu þeir þedgar við alþýðustrep og vildu fæstir mót
 við þá eiga og var snemma í því, að þóður mundi
 enginn þóðurþekkingur verda og sigt bota strep þóður
 síns, enda varð hann óvinsell mijó.

Þessir þeir unglingar, er nú hafa nefndis verid
 voru allir laust fyrir innan telt, er fundum þeirra
 var fyrst samau. Þeir gegnu samtímis til prests-
 nis, sem þá var mjókonnu þar í sókninum, séra
 Jakob Arnason í Paulveijaból og var úskirkja hans
 í Stokkseyri. Þegar í þessum aldri hneigðust
 hugir þeirra Einars og Lugi bjargar samau, og urdu
 þau samrymd mijó og varð þóður þessa brátt var;
 hann sýndi þeim því oft ýms barna brátt, en
 þó sér í lagi Einari og það botti ekki fyrir að þóður
 heyrði Einari ávakt hrós að fyrir mannkosti hans
 og góða hegðun. Óþessu óvild hans til Einars
 og það svo mijó, að hann félek nannast dulid hann
 fyrir óðum og það því síður, sem hann varð þess var
 að hugir þeirra Einars og Lugi bjargar virstust hneigjast
 allmijó samau, eins og áður er. að vikið og botti það eigi
 strep hans. Lidu svo fram tímar. þar til þau voru
 orðin 18 wa 19 ára. En þá var svo við, að eitt sinn
 er glímmót var haldid í flótum þeim sem til liggja
 milli Raundarkólu og Skípa og Einari hafði átt frum-
 kvæðid að í það sinn, að haldid yrð, ^{ad} ^{hittust} þeir

3

Þar stóllbroðurinn Einar og Þóður og voru Hjörni
~~heimaleondur~~ glímummar. Mótið sótti mest lí
fjöldi ungra manna, Karla og Sveinna, utan af
Eiprarbakka, ofan úr Flóa og frá öllum nærliggj-
andi héraðum. Þag þann, sem glímu mót þetta
var haldid, stómunu eftir að réttir voru lidnar um
gaur, var heid skirt vedur, frost nokkurt og hog
nordan kola. Stál og hádegi voru allir Hjörni til
mótsins, sem voru sótti, að það mundi selja. Var
þá tekið til að ræða niður í leitum og fell hluturinn
þannig, að Einar og Þóður voru Hjörni heimaleondur
glímummar. Skreifu þeir soo ~~hvar~~ lidum í tvo jafna
flokku, einn og sidur var til í bondu glímu. Mósti
ni glíman af Kappi milli af bogga liti og var það
bati god og löng skemtan fyrir alla þá, er vidstaddir
voru og lauk henni þannig, að engir stódu uppi nema
heimaleondurinn. Geysur þeir því not ad, og Loka
ad glíma. Var atgaur þeirra him hardasti og mátti
lengi eigi í milli sjá hvor sigra mundi. Þóður
var miklu sterkari og skidari í hreyfingum og neyð
afls eins ósleytilega. Einar var lidugri og myðri og
beitti meir brogðum en afli. Verdu úrslit glímummar
lops þau, að Einar skelti þóði flótum niður og var
það fall mikid. Glumdu þá fagnadaröpin hvaðan ofu
ad frá þeim, er hjá stódu og urdu margir til þess ad
fakka Einari fakiloga framgöngu⁹ óvirkdan Sigur
í vidur eignum. Let hann sér fætt um það finast

og bauð sig fram til glímum opstur, ef Þórdi þótti
 ástóða til. Þórdur stóð seinlega í fótum og var
 hverjum manni andsett, að hann var hinn reistarli.
 Kastaði hann nokkrum heiftar-odnum til Einars og
 lét svo nummalt, að hann mundi bera hærri heult
 frá borti í næsta skipti, en þeir stóðu við, þó Einar
 hrósadi sigri í þetta skipti og var þá þegar alþvinn
 til að róðast í Einan og slá hann. Þengur menn þá í
 milli þeirra og báðu þórd eigi reistar af sláðrum smá-
 numnum, enda hefði Einar stofnað til fundarins til þess
 að skemta mömnum og mætti slíkt atvik, sem þetta, eigi
 láta neitt illt af sér leida. En Þórdur lét sem hann
 heyrði eigi og vildi á engan hátt samfordrast né neim-
 num sáttum taka og var hinn reidulegastli. Vard
 svo eigi meira af glímum í þad sínu og fœru allir gláðir
 og ánoðir heim til sín, nema Þórdur.

Þennan sama vetur vard Einar formáður fyrir skipti
 þó er móðir hans átti og aflaði vel. Aldrei hafði Þórdur
 höfðu þeir Þórdur og Einar talast við síðan um haustlið
 og þótti mömnum andsæi fállekar Þórdur til Einars.
 Nú sumarið, noðu á eftir þulofudnot þau Einar og
 fuzi ljógg, þó heimuglega. Þadta haust var glímum-
 mót haldid um sama leiti og í sama stad, en eigi
 var Þórdur þar. Þad fœr hid begra fram og skemtu menn
 sér vel, enda bar elskert ~~ad~~ til tívinda.

Þadta vetur vard sá atleudur, í vertíðarþyrjum,
 að skip fœrot í Stokkseyri og voru þeir fedgar Jón og

Þóður í skipinu og drukkinnu þeir ásamt allri
 skipshöfninni. Þak á líkin upf notkern síðar, en
 þóðar elski. Voru á líkin borin inn í Stokkseyrar-
 kirkju, afteldd þar og loð til, en vinnum og vanda-
 mömum bodid að sjá um útför þeirra. Var Jón fluttur
 heim að Skipinu og fór jafnarfrá hans fram þaðan frá
 heimilinu. Elski var laust við að mömum fundist
 undarlegt og jafwel einhenni lopt. að lík þóðar skylki
 eigi finnst sem allra hinna, en farist höfðu og létu
 ymislegar tilgátur hvíast sín í milli um það, þó
 enginn gæti víðanlega fót fram neinar semileg og
 ágerkanir eða ályktanir um það. En eigi leid á
 löngu, nú 2 manni þóttust verdu varir við, að Þóður
 vori ein á foldu og þóttust sumir hafa séð hann
 ganga ljósnu loznu þar í byggdarlaginu. Þvístu
 þeir, er hans þóttust varir, soo, að hann vori í
 öllum skinnklæðum, með sjóhatt á höfði; sumir,
 þar á meðal ferdameim úr sveit, þóttust hafa orðid
 fyrir áleitni hans við sig og glettingum. Að sumri
 til, þótti minna á þessu bæra.

Hlaustid var hrakvidra sarrub; gengu hafáttir miklar
 og stormar miklir fram undir jölaforlu, en brá frá
 til batnadar. Gerðist þá norðan-átt og rífa hjarn
 yfir allt.

Þvísta sunnudag í Jölaforlu var messud í Stokks-
 eyri. Þjóldi fólks var við kirkju; þar var og Lúpbjörg
 frá Tradarholti, soo og foreldrar heimar. Eftir

messuma laud Einar Tuzibjörgu og forældrum
hemar heins til sín og veitti þeim boðs beina.

Síðan fylgdi hann þeim á leiðis og samdiót þá
svo á millnum þeirra, að Einar skyldi heins selja
þau á aðfangadagskvöld jóla og gjóta þau um
nóttina og síðan skyldu þau allt verda samferð
til Kirkjunnar að Stokkseyri á jóladaginn og Tuzibjörg
vera í budi hjá honum báða jóladagana. Var
þetta fastmalum beudid og skyldu þau allt
med Kofleiknum millnum.

Þegar Einar kom heim, sagdi hann móður sinni
frá vísadnum þeirra, en hún andvarpaði og
sagdi: „Ekki veit ég hverni á því stendur, að
mér segir þungt hugur um samdrátt ykkar
Tuzibjargar og er það ekki af því að mér eflsi
þybi skilkan þér í alla stödi sambodis, en
í mig leggst, að þungar sorgir minni heins selja
mig bráðlega og að þótt standi að einhverju
lepti í sambandi við vinda þu ykkar; en það
er best að kasta slíkum hugsunum frá sér
og fela forsjóninni það er fram komið að komi!“
Skyldu þau svo talinn.

Þessum var svo hátt að í heimili Einar, af í
þrjúgjá staggólfa laugi badi Tofu svo af allt
heimafólkid og stödu minni sitt við hvar
hlid hemar; fyrir stafuglugga var bood eitth
innst á niðju gólfi. Sváfu þau meðginn

sith i hvorum minni til boggja hlida vid það bord.
 Þar mi ekkert til líkinda fyrir en i þotlápsmessa
 nótt, að Einar heyrir, að móðir hans lotur niðj íla
 i soefni og var hann i vafa um hvort hann skyldi
 velja hann eða láta hann njóta drauma sína og
 afredi hann að velja hann ekkert, enda vaku að þú
 eftir stutta stund. Einar spurdi hvad hann hefði
 dræymt en þú lét fátth yfir því. Nokkru sínu
 rann dagur og fólk tótu að klada sig og þau mögum
 einnig, en er þau voru kledd það móðir Einar hann
 að finna sig að máli fram i stofu áður en hann fór
 til vinnu sína og fóru þau nið þangað. Móðir
 hans var dögur i bragi og mælti af áhyggju milli-
 illi: "Þú skalt ég segja þér, hvad mig dræymdi i nótt!"
 "Ég þóttist leggja i minni minni og þótti mér undar-
 lega vid bregða að ljós logaði i bords horninu
 þínu mögum. Þóttist ég koma til minns þins og sjá, að
 ein fótt þú voru horfin en minnið flaut i vatni
 og lágstu i því niðju án þess þú getir hreyft
 legg eða lid og þótti mér þú vera allur blóðugur
 og þér líða illa. Ég þóttist etla að reyna að hjálpa
 þér, en hvernig sem ég fór að fátth ég eru orkát;
 ég þóttist kalla upp nafu þitt hvad eftir annað
 mig og vaku að. - Þú er það minileg bön mín til
 þín að þú hekkir vid þó þína i Þradarholk og vil
 ég að þú sendir þangað bod um að þú sé ekkert vor
 að þessu sinni." Einar það móður sína að mela
 að þessu sinni.

eigi slékt. "Hefi ég aldrei", sagði hann heilbrigðari né
 hráustari verid en einmitt nú og aldrei hlakkað
 meira til nokkunar ferðar. Móðir hans mælti þá:
 "Þá vil ég lifja þess þess, að þú hafi ferð þinni soo,
 að þú verdir kominn í Tradarholt áður en dagseth
 er". Einar lofadi þvi.

Þar nú eigi til lívinda fyr en í aðfanga dagsmorgun.
 Þá var bjark og heidskirt vedur, frost og hjarn soo
 að hvergi markaði spor.

Hálof niðjunn dægi komu þvi memm utan of
 Eyraarbakka á leið heim til sin uppi Flóa. Þvi
 voru kunningjar Einar og bað hann þvi í tóum
 og veitki þvi góðan beina. Þvöldust þvi þar fram
 undir rófkid. Þrinti móðir Einar hann þvi á
 ferð þá, er fyrir honum lægi. Þrá hann stjót, vís
 og fót að beina sig, en hann var ekki soo fjötur að
 þvi sem steyldi og var dagur norri seftur er hann
 lagdi af stad og kvaddi móður sína, sem kvad
 hann nú líkloga leggja of seint af stad; hún
 fylgdi honum á leið; var hún harmfull nið og
 grét, en Einar bað hana kláta veru og eigi setja
 fyrir sig draumaragl og ástodubausar myndam.

Hún sagdi: Sátt fellur mér að sjá á bak þés og
 segir mér soo hugur min, að við munum eigi aftur sjást.
 Hefur mig dreymt þá drauma, er allir benda í þá átt
 og er einu sá, að mér þótti við veru þvi í ferð herna
 austur á flóðunum, þvi þjórg í Tradarholt, þvi og egi

Þóttist ég þá sjá manna koma nedan frá sjónum, en
 stefndi beint til okkar, réðist á þig, reif fót þin
 og feldi þig og hvarf í skyndi en ég vaknaði án þess að
 ég fengi að vita hvern áverkinn hann hefti gjört þér.
 Eignum við nú ekki að súa aftur og fæ manna til að fara
 með þér? "Nei, nei," sagði Einar, blessuð vertu nú
 ekki með þessar myndanir leugur; sérðu ekki hve
 vedrid er bjark og gott og veigstu ekki að það eru engar
 fót fösur í leidinni? Hódddukt þau svo mjög ástúð-
 lega og hljóp ^{Einar} eins og hind yfir holti og mela, en hún
 hélt heimleiddis hrygg og döpur í huga og stóð lengi
 í sömu sporun, með þann hvarf henni út í fjár-
 löyðina og tungls skins-móðuna. —

Í Þradarholti var hafður mikill viðbúnaður
 til gólaflaguadans og að þessu sinni hafði Lugi björg
 fengið leyfi foreldra sinna til að bjóða til sín lösinur
 stallsystemu sinnu, en skyldu vera þar að badi mun
 gólin.

Þegar á daginn leid fór Lugi björg að vinnast eptir-
 munustu sínum og var við og við að skreppa út og
 upp á holtið — en þaðan er víðeynt í allar áttir — til
 að vita hvort hún sé í epli til ferða hans. Þíninn leid,
 enginn snadur sást á fernd og eptir því sem leugur
 leid fór hún að verða órólegri. Það var tíund undir
 dagsetur, en vedrid var gott og bjark. Loksins brast
 hann í gólinum og badi hún fóður sínu að senda
 manna áleiddis sudur fyrir Þradarholtsvattu til að

vita hvort hann snattli eptir Einaris eða sei til hans. Fadir hennar kvad þess euga þá: Vögunum stuttur, vedit bjart og gott og eugar forfödur á leidinni, eptir einu sinni í vatnum, sem allt var skát hett. Þad fust þvi fyrir eða drögt úr hömlu að notkun yrði afhafst í þá átt.

Þetta varð nu skentann í Þradarholti nu kvöldid. Þuzibjörg var all-óskát og kvad sér falla þungt að eugin skuldi vera sendur nu kvöldid.

Fóstursystur átti Þuzibjörg einu, er Sigridur hét og voru þar mjög samrýmdar, enda í líknum aldri.

Þuzibjörg soaf í iusta rími Þad Þofunnar í móti föeldrum sínum og Þad hún Sigridi að vera hjá sér nu nóttina, því sér sögti svo hvern nu að henni yrði eigi svefusamt. Flutti Sigridur lítilla þoo er hún setti fyrir framan rímu Þuzibjörgar og bjó sér ^{þar} seti. Þós lofadi í Þad Þofunni nu nóttina og var þad gamall síður að ljós lofudu í jóla- og nýársnóttum.

Uá lof midnotti heyrdu þar stallsystur, að högg eit þungt var barid á vejar dyru hurdina. Þrá þeim mjög við og flestin vókuðu í Þad Þofunni. Var nu þad roth hvort fara skuldi til dyru eða eigi og virtist euginn hafa ásti til þess. Eptir varð þeim stallsystum svefusamt nu nóttina.

Þá lofnum vakti Þuzibjörg födur sínu og Þad hann fara síður eptir og fú samur fögnur nu kvad högun Einaris lidi og láta sig sem fyrst vita. Fadir hennar kvaddi

sig og kvaddi svo af vinnu morminu sínu með sér.
 Komu þeir að Þragardi er hálfjart var orðid og frottu híd
 samun að Einar hefði lagt af stöð kveldinu áður. Vard
 móður Einaris mjög nú þessi líndi og bad menn hefja
 leit þá þegar. Sendi Guttmundur annan vinnumann sinn
 í Þradar holk að flytja þögnina. Spálfur fór hann heim
 að Stokkseyri og var þá föllt farid að komu til Kirkju.
 Guttmundur fann prest að máli og bad hann að gangast
 fyrir því að leit yfði hafin híd bráðarku. Tóts prestur
 vel í það, en kvaddi verda að láta messugjörðina,
 soona í stórhátidisdagi verda að fara fram fyrir,
 en hann lofadi að bráða henni sem mest og eigi láta
 sýngja nema eitth vers af hverjum sálmi. Messu-
 gjörðin stöð stótt yfir, og að henni endaði völdrost
 40 mýri menn þar ís hverfium og af Eygarbarku
 til leitarinnar. Leitidu þeir allt út að flösa, um
 alla Breidumýri og meðfram strandlengjunni við sjó-
 runn og hitrost svo aftur er róktrá tótt í sama
 stöð og þeir höfu leitina frá og höfdu einstakis orðid
 vísari. Ákvádu þeir að leitinni skyldi haldid áfram
 næsta dag og þá ein fjólmennari.
 Næsta dag var leitinni haldid áfram, en árangurslaust;
 þótti því flestum eins ott, að Einar mundi dauður
 vera. Tóts Lugiþjóf sér þetta mjög neri og ásak að
 fódur sinn fyrir það að leit var ekli gend í aðfangi-
 dags kvöldid, en þá nótt völdu þeir Lugiþjóf og Sigridur
 báðar, eins og áður hefur verid að völdid.

Á annan jóladay gekk veður að með landsýrnings-
 stormi og regni miklu. Nú kvöldið það Fúsi björg
 signdi erum að vera hjá sér. Sofu aði Sigurdur brátt
 en Fúsi björg valdi langa stund en þó aðrir svefðu.
 Gláftbjart var of lungi og sá nú alla það lofuna.
 Í einhverju svefnumóki sem rúmið hafði í Fúsi-
 björgu nú nóttina, sýndist henni það lofu hvern-
 inu lotið hoga upps og inn komu einar rúm-
 usti henna. Gekki hann hoga að rúmi hennar,
 leik ríjög ástíðlegu augnaráði til hennar og
 tók svo til máls: „Svo er sem þú heyrir, að ég er
 ekki lengur í fötu þinna lifenda á meðal,
 ylskar og er nú kominn hér til þess að ljá þér
 sammar fregni af síðustu afi stundum mín-
 um. Þú hefir og elst að mest allra í lífinu,
 en til er kvætur, sem nðr útyfir þetta líf og
 hans vegna er ég kominn til að hugga þig og
 biðja þig, að taka þér ekki beitt for minna einu
 norri og þú gerir. Mér líður vel og tíð þess
 að þá verkefni til að vinna og veit að það mýðar
 að þú að hjálpa þér til þess að lifa svo lífi
 þínu að við getum notid hins eitlifu kvæ-
 leika í einu fylltu máli og skilningi en við
 höfum hugmyndum að til vðri!“

Þú er í þessu kvætu mínar hells í af
 stáð til að heimsökja þig. Var ég þá svo gláður og
 létur í leud að ég fremur hljóps en þess og átti

13.
mér einstraís úts vor, en á miðri leið heyrði
ég einhvernn koma að baki mér. Fór þatn bratt
yfir, og þekkti ég bratt að það var fornkunningi okkar
Gördur í Shyppun. Var hann al-skinnklæddur og
héðist á mig á nokkurra munnsveifa. Hástadi ég,
þá staf minnum og vellingnum og snérist í moti
hannum til varnar. Því lífsfangbrogd hafði ég
aldrei reynt áður, því hann sleip hold frá beini
og máttur minn þó varð ómeir og meir. Gjörði
ég leugi ekki annað en verjast, því ég fann að líf
mitt var í veldi og mér kámi ekki hjálp þá
þegar. Þóts ég miðað meðast og missa þróth, nuz
hann kom mér undir sig og misþyrndi mér hard-
lega. Síðan dró hann mig inn í töth þá sem hér
er á heidinni. Var ég þá svo máttfarinn, að ég mátti
eigi mæla og gat hvorki hreyft legg né líð, en hafði
þó fulla meðvitund. Heyrði ég glöggvæð þvingt var
kleubnum til mersu í Stokksvepi og lét sí
þvinging sem líbþvinging í eyrum mér. Eg heyrði
glöggvæð til þeirra sem voru í dauðaleitinni að
mér og gengju þeir hjá loftinni sem ég lá í, en
enginn þeirra kom til hugar að líða inn í loftar-
boofid og vissi ég þá að til eins mundi draga um
minn hæg. Kveldstjórnumar komu upp hver eftir
aðra og þóthist ég þess fullviss, að áður en þóts
gengju undir, mundi ofisól mín einnig verða
til viddar genginn, enda vart síð hannin á, því

Þegar dagsetti var, kom draugurinn aftur til mín
og var þá all von úti og voru þrotin hjó mér. Þá
hann nú einu áttum okkar viðskiptum, dró mig
síður að sjó og drekti mér í lóni því, er Skötu-
lón heitir. Þar munu finna ná minn og við ég
þig annast flutning minn heim til móður minnar
og síðan sjá me útför mína sem völdulegast
en þó viðhafnarlausu. Vil ég að eskuvinir mínir
fylgi mér allir síðasta afangan og skilji glöðir
í huga við mig í gróf minni. Móður mínar við
ég þig að annast sem þú ert eigin móður og reynt
að leita henni, að svo miklu leyti sem þú ertur,
sorg þú er hún líður við fráfall mitt. Að
síðustu við ég þig þess, að verði þér sonar andid,
þá látir þú hann vera nafn mitt. Líftu heil
og sál, hafðu þóttu fyrir ástríki þitt og vinnu
þína til mín. Við sjánumst eftir stutta stund,
sál og glöð leði og skiljum þó aldrei að eilífu!"

Sá hún er hann gekk út úr badstofunni og lagði
húrdina heft á eftir sér. Vakti hún þá til fulls,
njóð máttvann og eins og í leitun og er hún kom
til sjálfs sín eftir þessa einhennilegu en skýru
vitnum, vakti hún föður sinn og sagði honum
allt það er fyrir hana hefti beidd um nóttina, en
nú var dagur minn og klöddu ég allir í
shyndi og bjuggust til leitar aftur eftir vís-
bendingu draugurinn.

Stormur og regn var mikil, en svo var Fuji björg
 áköf, ad hún hljóf af stað í undan allum áðrum
 niður ad sjó og od ut í lönd, enz hún fann líkið
 rétt við landið og kom hún þó á þessum. Var það
 allt maíð og blátt af bláttmyklum. Síðan var
 sendt eftir mannhjálpi ad kona líkinn heim ad
 Lra gerði, en Fuji björg fór í undanfangad til ad
 seija Gudrínu Þorgar þógn og fóti hún sér þó
 norri sún von var en kvaddi hafa við þessu líki.